

Álomlátó

Fönn, a menny narancssárga peremén
lebegtünk. Testünket hófehér selyeming
födte, ezüstsüveg süppedt szikrázó
hajunkra. Alattunk, a forgó messzeségben,
az öblös mélyben mezőnyi tisztás tündökölt.
A tisztás zöld közepén templomi padok
magasodtak. A padokban fekete kendős,
fekete szoknyás, ráncos bőrű asszonyok
térdepeltek, imát mormoltak. Sejtelmes
sugárzás derengett. A világosság szőnyegén
kiért zendült. Valaki mögénk suhant. Attetsző,
parázs-csontú öreg. Szíve a ruháján kívül
dobogott: nagy, piros rángásokkal.

Repültünk, majd futottunk a sárga
levegőben. Kezünkben hosszú, gyémántokkal
kirakott üvegváza izzott. A vázában kígyókat
ölelő láng lobogott, alvadt, gyermekfej-nagyságú,
gyermekarcú vér sötétedett. Máglya fölé értünk.
Halottnak látszó banya intett, hogy a vázából
a lángot és a vért borítsuk a tűzre. Füst
fojtogatta a medvékkel, hiúzokkal, madarakkal
teli völgyet. Kard döfte át a horpádt Napot,
mely vakon függött egy görnyedő embercsoport
tartotta sziklán, akár lecsukott szemű, fátyolba
csavart koponya. A vázák üresen zuhantak
alá, elmerültek a lángok helyén feltörő,
iszapos tóban, a fortyogó, hínáros tajtékkal
vergődő, halottakkal zsúfolt hullámokban.

Bárányok ereszkedtek az égből,
csillag-talpú bárányok, a lilium-koronás
asszony Tejút melletti aklából. Bolyongtak
a nefelejccsel hintett réteken, harapták
a pipacsokkal megszórt füvet, itták a vizet
szivárvány-karfás vályúból. Akkorára nőttek,
hogy csánkjukig sem ért a manó-bújtató erdő.
Fodros nyakukon csengők csilingeltek. Mikor
csillag-talpukkal hármat toppantottak, megnyílt
üvegharang-zengéssel az égig érő nádas. A nádbugák
csúcsán gyöngyház-kabátos pillangók tündököltek,
a pillangók fölött kosbor-süvegű, tündérrózsa-vállbojtú
gémekek függesztettek sásból font létrát a Naphoz.
Megtelt a világ majmokat ugráltató oroszlánokkal,
szarvasokat jászolból szénáztató medvékkel,
vitorláknál hétszerte erősebb, aranylóbb
griff tollakkal. Ahol a nád béka-koloncos gyökere
füstölt, irdatlan Rontó emelte irdatlan pallosát.

Cseppkövekből tapasztott, barlang-kondulású
csizmáját tüzet fröcskölő kútból rántotta ki.
Sisakját felhőkön túli kemenceparázsból markolta
föl. Sarkát parancsára váró sárkányok nyalogatták
hízelegve. Teste lángolt, akár az Ördögrengeteg
legnagyobb, legvastkosabb fája. Vigyorogva
ragadta meg a bárányokat. Csillag-talpukat
levágta, csengős nyakukat föltépte, ezüstös
bőrüket nyúzta. Bicegő gólyák láncokat
csipkedték, hogy szabadulhassanak. Mezőnyi
sátánnyelvekhez tapadtak lehulló tündérek,
tört szárnyú sasok, csorba csőrű fácánok.
Lángolva lobogtak lovak, bikák, tehenek,
menteni futó, csillagokig csákyázó emberek.
A Rontó bömbölve rázta az eget, a világosság
felé sújtott, hogy meglékelje a Nap agyvelejét,
királlyá koronázza a Sötétséget, a fojtogató
bosszúállót. Nádbugák csúcán a gyöngyház-kabátos
pillangók, pillangók fölött a kosbor-süvegű,
tündérrózsa-vállbojtú gémekek rojtosan üszkösödtek.
A Naphoz függesztett sás-létra a majmokat
ugráltató oroszlánok hátára csavarodott.
A szarvasokat szénáztató jászlak megteltek
vérpadokról görgetett fejekkel és vérrel. Lándzsákkal
szögezték kőhöz kas-álarcú medvék a méheket váró,
kisdedarcú virágot. Nyöszörgött, kiáltott a virág.
Szirma a makkhéj-lámpát himbáló szarvasbogár
vállára hullt. A szarvasbogár felröppent
az irdatlan Rontó homlokáig, szemébe billentette
a szirmot. Becsukódott üvegharang-zendüléssel
az égig érő nádas s az irdatlan Rontó
az Ördögrengeteg páncélsoporsós szakadékába zuhant.

Holdas álomlátó lilium-fehérben,
kiterjeszti szárnyát, lebeg aranyréten,
körülotte gyalcsból magasodó gyertyák,
mennyei kötényből hintett margaréták,
virágtól viráig lángot gyújtva röppen,
virágtól viráig szirmot lép a zöldben,
szövőszékre hajló feje fölött kócsag,
fátylas kosarából sirályok suhognak.
Holdas álomlátó lilium-fehérben,
hattyúkat kantároz hattyútollas fényben.